

СТАТИЧНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

Имаше мъгла с цвят на окаляни рози, завивките ни бяха мокри, но въпреки туй можехме да поспим още, ако моторите на рибарските лодки не вдигнаха врява. Измъкнахме се от кабинета и без да се измием, потеглихме към градчето. Искрахме да хапнем нещо топло. Оказа се, че закусвалните са затворени, есента бе прогонила курортния бизнес, а местните продавачи бяха изчезнали вдън земя. Върнахме се обратно, сварихме си кафе, но с това не сторихме нещо особено за себе си; мъчеше ни глад, шкафчето за продукти зееше празно, за десет дни скитане бяхме омели всичко.

Рибарските лодки се изпокараха хубаво с моторите си и изчезнаха в мъглата. Останахме сами на пристана, готови да вдигнем платна, но как да вдигнеш платна, като няма вятър. Какво да правим, можем само да чакаме. А чакането за вятър при нас обикновено не завършва с добро. По всяка вероятност и тази сутрин можеше да се случи така. Да, някой се осмели да забележи, че като няма вятър, пак няма да бездействуваме я, и посегна към шкафчето. Друг обаче беше скрил бутилките. Питахме се кой ли е умният между нас. Четири души, четири възможности. Докато се разправяхме, духна. Мъглата тръгна по морето, повърхността му добиваше цвят на бакалска хартия. Всеки се зае да допринесе за потеглянето. На това пикливо пристанище му беше висока вълноломната стена, някой си бе играл навремето да я направи добре, тя го украсяваше, създаваше и завет, но, от друга страна, лъжеше окото – мислиш си, че си се скрил на сигурно, а то – нищо. От края на стената, под прав ъгъл към нас, се връзваше допълнителна дървена скеля, измайсторена за пътническите корабчета през лятото. Тази скеля в момента ни се пречкаше до полуда; как да я заобиколим, като сме притиснати от вятъра? Котва ли да вадим по-напред, да отвържем ли?... В миниакваторията скалите се зъбеа на няколко метра от яхтата. Лошо духна, лошо ни притисна.

Когато накрая се измъкнахме, някой въздъхна и подвикна към руля: всичко е о'кей. Да, съгласи се рулевия: насмалко о кея. Вятърът ни подкара добре, просто изхвърчахме от залива и подгонихме откритото море, без скали, без плитчини; искахме да отидем **НЯКЪДЕ**, да влезем в пристанище с ресторант, в ресторанта да има бяла покривка и мил сервитьор. Но вятърът пак ни се подигра, започна да стихва. Няма по-глупаво изживяване от това да висиш няколко часа пред бурун, и то след десетдневно пътуване без посока. Мъглата вече не съществуваше, пейзажът бе прецизен, но мрачен, прихлупен, с кирливи порцеланови облаци. И докато се тюхкахме, от запад връхлетя нов вятър, яхтата изстена и се наведе надясно, вантите звъннаха, опънаха се, понесоха се стремглаво, морето край бордовете клокна, в килватера запукаха мехури. Вече летяхме и би следвало да изпищим от радост, но лицата ни се вкаменяваха, погледите ни не се отместваха от ръждивите ванти. Достатъчно е да се скъса една, само една, за да се прекърши мачтата. Движехме се успередно на брега, от брега идваше и стихията, нямаше никакви вълни, само вятър, той притискаше платната, платната дърпаха мачтата, а мачтата опъваше до скъсване износените ванти. Подплашени лодки бягаха панически край нас. Те са по-добре, имат мотори, нямат ветрила. Но защо се насочват към брега? Къде отиват? Какво ги тегли към скалите? Два риболовни кораба! И те! Натам Какво има там? Спогледахме се. Всичко се беше втурнало към някаква загадъчна точка. Какво да сторим ние? Може би завет? Питахме се с очи, поглеждаме и към вантите. Необяснима уплаха се предаде по повърхността на морето, от корабите към нас; де да знаеш, корабите разполагат с прогнозите, информирани са.

На първо време не решихме нищо, дълбоко в нас все още крещеше възторгът от шеметната скорост. Но когато няколко порива на вятъра удариха рязко платната и нещо в долната шкаторина се пропука, лицето на рулевия промени цвета си. Някак

естествено свихме към “точката”. Нека наречем така тайнствената сила, притегляща лодки и кораби към себе си; сега засега – въпрос, загадка... Бавно идваше просветлението, като след събуждане, мудничко прониквахме в тайната. Просто казано, там имаше фуния. Тази фуния всмукваше. Още по-просто казано, тя всмукваше и въвеждаше в покоя. Вече виждахме повече подробности от брега: хубави скали – високи, ниски, диви, грациозни, някои с цвят на катран, други с цвят на пустинен пясък – ярко очертани върху кафяволилавия тен на водата и небето. Скалите дишаха, живееха, говореха, очертаваха се, доказваха някаква необикновеност, гордееха се със своята неповторимост.

Вижте, обади се някой от нас, там спят тюлени. Може би спяха, може би не, може би е нямало никакви тюлени, макар че ни се щеше да има. Съзнанието ни в момента бе заето с толкоз много неща и непрекъснато трябваше да разгадаваме тайни. Влизахме в декор, влизахме в храм, да, влизахме в дълбок и тесен залив, вмъквахме се във фиорд, застелен с гладна прозрачна вода. Движихме се леко, с полъх – невидимо същество духаше в платната. Двата бряга на фиорда се стесняваха, скалите се приближаваха, искаха да се допрат до раменете ни, но след това полегнаха, внезапно изскочи дъбова гора с омировска замисленост, с тежка прохладна тъмнина между клоните. Риболовните кораби тук се оказаха не два, а три. Край тях се гушеха двайсетина лодки, върховете на дъбовете се олюляваха с достойнство – горе вятърът продължаваше делото си.

Приблжихме до един от корабите, изпросихме си риба и решихме да избягаме чак в дъното на фиорда, защото, какво да ви кажа, как да ви го кажа, че да ме разберете... тук имаше хора. Да, те ни дадоха рибата, но... Имаше хора, разбирате ли?

Плъзгахме се бавно към матката на заливчето; ветрилата се отразяваха с цялата си лекота във водата, водата ги приемаше, те не й тежаха, нещо повече – тя им се радваше. Гледахме златното руно на гората, мълчахме омагьосани, питахме се: бяхме ли видели тюлени в преддверието на фиорда?

Неочаквано фиордът зави остро, корабите и лодките изчезнаха, изчезнаха и хората, настъпваше край на връзването ни, водата изтъняваше, през бистротата ѝ съгледахме дъното. Видяхме пясък, чакъл, камъни и водорасли; видяхме жълти и зелени подводни градини. Те цъфтяха със зрелостта на есенната си замая. От дъното към нас, като земен газ, се издигаше оплоденост, насоченост. После зърнахме останките на кей, някой го е градил на времето от едри камъни и цимент; по-точно, започнал го и се отказал, но защо? Сред камъните стърчеше кол за връзване. Хвърлихме котва, отпуснахме въжето ѝ, зачакахме секундите, в определения миг един от нас скочи на кея и улови кола в примка. Край, вързахме се.

Огледахме се. Не можехме да твърдим, че сме недоволни; фиордът завършваше с малка пясъчна ивица, с форма на устна и ни заприлича на усмивка. Имаше пясък за двайсетина души, не повече. Зад плажчето се издигаше хълм като подкова, гората също като подкова, само че съставена от млади дъбчета; гъста, с цвят на прегоряла лула.

Отварям бутилка, обади се някой. Този някой, видеше ли красиво място, отваряше бутилка, той не можеше да консумира пейзажите трезвен. Какво да правим – съгласихме се с него. Това беше първото нещо, което сторихме тук. Седнахме, напълнихме чашите и млъкнахме. Ветроходът дори и не мислеше да се поклати – вкаменелост, срасната с останалото; изглежда, ветроходите умеят да намират местата си. Отпихме. Някой глупаво забеляза, че е щастлив, друг се съгласи лекомислено с него, но намери се и такъв, който заяви, че все пак нещо му пречи да се почувствува, както трябва, и подхвърли, че за тази работа сигурно са виновни другите хора в залива. Отново потънахме в мълчаливо пиене и мислехме за другите в залива.

Ах, че леко дисахме!...

Имахме и проблем, разбира се: в кабината или в горичката? Накрая предпочетохме горичката. Втурнахме се, пренесохме туй-онуй под дъбчетата, където открихме останки от огнище. Набрахме съчки, стъкмихме огън, поставихме тигана върху огъня, сипахме олио и нахвърляхме рибите. Един остана да пържи, другите тръгнахме напосоки и открихме изворче. Ланската шума тук-там беше разровена от диви прасета, горе вятърът стихваше, листата почти не го усещаха, водата в извора изведнъж светна, слънцето се показва между облаците.

Но мачтите на корабите продължаваха да стърчат над дърветата. Съблякохме се. Скоро ще си тръгнат, забеляза някой. Заплувахме. Напипахме колония от миди. Мидите бяха едри и се къртеха лесно. По-късно ядките им се оказаха чисти, вкусни. Излегнахме се върху пясъка. Пясъкът се оказа твърд, но на подобно място какъв друг пясък му е нужен на човека, за какво му е по-хубав? Още ли са там, запита някой. Да, отвърна някой, но в замяна на туй вятърът стихна. И без туй знаехме, че вятърът е стихнал.

Нов проблем, тежък проблем: на сушата ли да се храним, или в кабината. Надделя мнението да се храним в кабината. Седнахме край застланата маса, измъкнахме порцеланови чинии, сребърни вилици, салфетки, подредихме всички нужни и ненужни подправки. А, страхотно стана. Само корабите дето не си отиваха.

Рибите бяха зачервени, както трябва, ядките на мидите също, фиордът се нагнездваше с непоносими цветове, много от тях не си пасваха. И птиците се обадиха, рече някой, при това положение трябва да пия. Той пък не издържаше на птици. Пийнахме си аперитива и започнахме да се храним. Наблюдавахме се зорко, старяхме се да ядем прилично, да уважим красотата, и все поглеждахме през илюминаторите, но мачтите на враждебните кораби стърчаха над дърветата.

Ева после, когато миехме съдовете и ги подреждахме в шкафчетата, някой отвън подхвърли, че корабите си отиват. От този момент нататък денят стана по-хубав. Ръсна и малко дъждец, чухме го по покрива на кабината, докато спяхме. Този, който отиде някъде и се върна, доложи, че сме съвсем сами. Денят стана чудесен.

Гората блестеше от дъждеца, гласовете на птиците звънтяха, а някой предложи да останем до утре. Не възразихме. Как да не останеш, други хора в залива нямаше, бяхме сами и вярвахме, че на скалите се излежават тюлени.